

ΕΤΟΣ 69ο

31 Ιανουαρίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3531)

ΕΝΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Στήν πνευματική ζωή υπάρχει ένα ξεχωριστό τρίπτυχο, τό όποιο μάς όδηγεί στήν πρόοδο κατά Θεόν. Είναί ή ανάγνωση, ή συμβουλή πού παρηγορεί καί ή διδασκαλία. Καί τά τρία περιλαμβάνονται στίς πνευματικές ύποθήκες πού ό άπόστολος Παύλος άπευθύνει στόν μαθητή του Τιμόθεο, έπίσκοπο Έφέσου, καί κατ' έπέκτασιν πρός όλους τούς χριστιανούς. «Έως έρχομαι πρόσεχε τή άναγνώσει, τή παρακλήσει, τή διδασκαλία» (Α' Τιμ. 4,13). Ίσως κάποιος νά ίσχυριζόταν ότι αυτά άναφέρονται στούς έπισκόπους καί τούς ιερείς, στούς πνευματικούς μας καθοδηγητές. Όμως αυτοί δέν ύπάρχουν μόνο γιά τόν έαυτό τους. Ό,τι ίσχύει γιά εκείνους ίσχύει καί γιά έμάς. Έπομένως, άν θέλουμε νά προκόψουμε άληθινά, χρειάζεται αυτό τό τρίπτυχο νά τό έφαρμόζουμε στή ζωή μας. Καί μάλιστα, ή έφαρμογή του νά γίνεται μέ «προσοχή», δηλαδή μέ άφιέρωση του νου καί τής καρδιάς μας στήν πνευματική έργασία.

Γράμμα καί πνεύμα

Η άνάγνωση τής Άγίας Γραφής καί τών πνευματικών λόγων άποτελεεί στοιχείο τό όποιο μάς όδηγεί στήν πνευματική καί έκκλησιαστική αυτοσυνειδησία. Διαβάζοντας τό Εύαγγέλιο γνωρίζουμε ποιό είμαστε. Ποίος είναι ό Θεός στόν Όποιο πιστεύουμε καί τί θέλει από έμάς. Έρευνούμε τά κρύφια τής καρδιάς μας, διότι κάθε λόγος Θεού άποκαλύπτει τό βάθος τής ψυχής μας. Καί τήν ίδια στιγμή μάς δείχνει τή συνέχεια τής ζωής τής Έκκλησίας. Που άνήκουμε. Δέν είναι τυχαίο ότι ή Άγία Γραφή άποτελεεί ιερό βιβλίό, όχι γιατί μπορεί νά ύποκαταστήσει τήν Έκκλησία, αλλά γιατί ή Έκκλησία μάς δείχνει δι' αυτής ότι «Χριστός χθές καί σήμερα ό αυτός καί εις τούς αιώνας» (Έβρ. 13,8). Η προσοχή κατά τήν άνάγνωση, λοιπόν, δέν έχει νά κάνει μόνο μέ τή συγκέντρωση του νου όταν διαβάζουμε. Έχει νά κάνει μέ τήν άνάγκη του φωτισμού μας από τόν Θεό, ώστε νά μπορούμε νά κατανοούμε όσα διαβάζουμε, νά μή μένουμε μόνο

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15)

«Τύπος γίνου τῶν πιστῶν»

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν. Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ. Ἔως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν ᾧ.

στό γράμμα τους, ἀλλά νά προσπαθοῦμε νά κάνουμε δικό μας τό πνεῦμα τους, γιά νά ζήσουμε ὅπως πιστεύουμε.

Συμβουλές πού σώζουν

Ἡ παράκληση εἶναι ἡ παρηγορία πού μᾶς δίνουν οἱ πνευματικές συμβουλές. Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό αὐτές, ἀρκεῖ νά μᾶς δείχνουν τόν Χριστό καί τή σωτηρία μας, καί νά μὴν ἀποσκοποῦν ἀπλῶς στό νά αἰσθανθοῦμε καλύτερα, νά κάνουμε δηλαδή κέντρο τῆς ζωῆς μας τόν ἑαυτό μας. Ἀληθινά παρηγοροῦν οἱ συμβουλές πού δίνονται ἀπό ἐκείνους πού ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ὀρίσει νά μᾶς διακονοῦν. Ὅμως καί ὁ καθένας πού ἀγωνίζεται πνευματικά, μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει, ἄλλοτε μέ τόν λόγο του, ἄλλοτε μέ τή σιωπή καί τήν ὑπομονή του. Μᾶς χρειάζεται ὅμως πνεῦμα μαθητείας καί προσευχῆ. Σ' ἓναν ἀταπεινῶτο καί «δοκησίσοφο» κόσμο, αὐτόν πού νομίζει ὅτι τά ξέρει ὅλα, ἰδίως μέ τήν εὐκολία τοῦ Διαδικτύου, παρασυρόμαστε καί δέν θέλουμε νά ἀκούσουμε καί νά μάθουμε, παραμένοντας ἀκατήχητοι πνευματικά. Παράλληλα, δέν προσευχόμαστε νά λάβουμε ἀπάντηση ἀπό τόν Θεό σέ ὅ,τι μᾶς θλίβει ἢ στόν τρόπο τῆς ζωῆς μας, μέ ἀποτέλεσμα νά παρασυρόμαστε ἀπό λόγους ἀνώφελους καί πρόσωπα πού δέν δείχνουν τόν Χριστό.

Ἡ διδασκαλία ὡς ἔργο τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ διδασκαλία ἔχει νά κάνει μέ τήν αὐθεντικότητα τοῦ βιώματος τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο παρατίθεται τόσο διά τοῦ λόγου ὅσο καί διά τῶν ἔργων. Διδασκαλία εἶναι ἡ ἀγιότητα καί ὁ τρόπος τῆς. Διδασκαλία εἶναι ὁ συνδυασμός θεωρίας καί πράξης. Διδασκαλία εἶναι ἡ ἐρμηνεία τῆς ἀλήθειας. Διδασκαλία εἶναι ἡ ἀξιολόγηση τῶν ἔργων καί τῆς ζωῆς μας, ὄχι ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά ἀπό τά ὅσα ὁ Θεός θέλει. Διδασκαλία εἶναι ἡ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Παιδί μου Τιμόθεε, ἀξιόπιστα εἶναι τά λόγια αὐτά καί ἄξια πλήρους ἀποδοχῆς. Διά τοῦτο καί κοπιᾶζομεν καί ὄνειδιζόμεθα, διότι ἔχομεν τήν ἐλπίδα μας εἰς Θεόν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος εἶναι Σωτήρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα τῶν πιστῶν. Αὐτά νά παραγγέλλῃς καί νά διδάσκῃς. Ἄς μή σέ καταφρονῇ κανεῖς ἐπειδή εἶσαι νέος, ἀλλά γίνου παράδειγμα διά τούς πιστούς, εἰς τήν ὁμιλίαν, εἰς τήν συμπεριφοράν, εἰς τήν ἀγάπην, εἰς τό πνεῦμα, εἰς τήν πίστιν, εἰς τήν ἀγνότητα. Ἔως ὅτου ἔλθω προσηλώσου εἰς τήν ἀνάγνωσιν, τό κήρυγμα, τήν διδασκαλίαν. Μή παραμελῇς τό χάρισμα πού εἶναι μέσα σου, καί σοῦ ἐδόθηκε διά προφητείας ὅταν τό πρεσβυτέριον σοῦ ἐπέθεσε τά χέρια. Αὐτά νά μελετᾷς, μέ αὐτά νά ζῆς διά νά εἶναι φανερή ἡ πρόδοός σου εἰς ὄλους.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἀνάπτυξη σχέσης μέ αὐτόν πού διδάσκει, γιατί τίποτε στήν Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπρόσωπο. Διδασκαλία εἶναι ἡ συγκρότηση σέ κοινότητα, στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιατί τά πάντα γίνονται φανερά καί ἀπευθύνονται σέ ὄλους ὅταν μπορούμε νά συναντιόμαστε. Διδασκαλία εἶναι ἡ ἐπισημάνση τοῦ ψεύδους, τῆς αἵρεσης, τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπό τή γνησιότητα. Ὅχι μέ κραυγές, ἀλλά μέ νηφαλιότητα. Καί μέ ἐμπιστοσύνη τελικά στήν ἴδια τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μπορεί νά ἀποδεχτεῖ ἢ καί νά ἀπορρίψει κάθε διδασκαλία, ἀκόμη κι ἂν φαίνεται εὐφυῆς καί ὀρθή. Γιατί γνώμονας τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι νά εὐχαριστήσῃ ἢ νά ἐπαινέσῃ, ἀλλά νά σώσῃ.

Τό τρίπτυχο αὐτό δέν εἶναι εὐκόλο νά βρεῖ ἐφαρμογή στή ζωή μας. Ἀπό τή μιά ἡ ἔλλειψη χρόνου καί ἡ πρόταξη ἄλλων προτεραιοτήτων δέν μᾶς ἀφήνουν νά μελετήσουμε. Ὁ ἐγωισμός καί ἡ αἴσθησις ὅτι ἐμεῖς κατέχουμε τήν ἀλήθεια δέν μᾶς ἐπιτρέπουν νά ἀκούσουμε τίς συμβουλές τῶν πνευματικῶν μας πατέρων. Τήν ἴδια στιγμή, ἡ κατά κόσμον σοφία ἔρχεται νά μᾶς συναντήσῃ καί νά μᾶς βάλῃ στόν πειρασμό τῆς ζωῆς χωρίς τόν Θεό. Τῆς υἰοθέτησης ἄλλων γραφῶν ὡς δήθεν ἀρκετῶν γιά νά εἴμαστε καλά. Τῆς ἄρνησης ἔνταξης στήν Ἐκκλησία. Τῆς αἰσθησις ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ κόσμου ἀρκεῖ. Ἐχομε ὅμως εὐθύνη ἔναντι τοῦ Θεοῦ νά καλλιεργούμαστε καί νά ἀνήκουμε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νά διδασκόμαστε καί νά παρακαλούμαστε, ξαναβρίσκοντας πορεία ζωῆς καί ἐλπίδας. Ἄς προσέξουμε λοιπόν τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου. Καί ἄς ἀλλάξουμε τίς προτεραιότητές μας λαμβάνοντας τή χάρη, τήν εὐλογία καί τήν ὀμορφιά πού ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς δίνει γιά κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας καί γιά κάθε πτυχῆ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

π. Θ. Μ.

31 Ἰανουαρίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν ἀναγύρων († 311). Τῶν ἐν Κορίνθῳ ἕξ μαρτύρων († 251),
Ἠλία νεομάρτυρος τοῦ ἐν Καλαμάτῃ (†1685), Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ ἐν Πάρῳ (†1877).

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιθ΄ 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Φεβρουαρίου, ΙΣΤ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 14-30.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ - CLÉMENT

Ἔνας Πατριάρχης καὶ ἓνας Καθηγητής,
μεταξύ τῶν ἐθνικισμῶν καὶ τῆς παγκοσμιοποίησης
τοῦ **Andrea Riccardi**, μετάφραση Δημ. Κεραμιδᾶς
(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14x24, σελ. 352)

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶναι ἀσφαλῶς ὁ κεντρικός πρωταγωνιστής τῆς ἀνά χειρᾶς μεταφρασμένης μελέτης τοῦ Ἰταλοῦ ἱστορικοῦ Andrea Riccardi. Οἱ συνομιλίες στό Φανάρι τό καλοκαίρι τοῦ 1968 μέ τόν ἕτερο πρωταγωνιστή τοῦ βιβλίου, τόν Γάλλο θεολόγο Olivier Clément (1921-2009), προσφέρουν στόν συγγραφέα τήν ἀφορμή νά ἀναλύσει τήν κοινωνική, διαχριστιανική καὶ πολιτισμική ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς στήν ὁποία διεξήχθησαν.

Ὁ καθηγητής Clément συνάντησε τόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα κομίζοντας τίς παραπάνω ἀνησυχίες. Τί εἶχε νά πεῖ, ὅμως, στούς μοντέρνους Δυτικούς νέους ἓνας 82χρονος Ἱεράρχης τῆς Ἀνατολῆς; Ὁ Clément βρέθηκε ἀμέσως ἀντιμέτωπος μέ μιά ἰσχυρή προσωπικότητα: ἀντί ἐνός ἀντιμοντέρνου ὑπερασπιστῆ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν τῆς κοινωνίας, ὁ Γάλλος θεολόγος συνάντησε ἕναν ἄνθρωπο μέ ἐφηβική φρεσκάδα καί μέ διάθεση νά μεταδώσει στόν κόσμο τοῦ σήμερα τή μακραίωνη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας του. Ἔνας γηραιός Ἀθηναγόρας, πού ἔγινε «γέροντας», ὅπως ἀναφέρει ὁ Riccardi, καί ἐξομολογήθηκε τά πνευματικά του ἐσώψυχα στόν συνομιλητή του, μιώντας τον συγχρόνως στό ὄραμα του γιά τήν Ἐκκλησία.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
